

LBRIS

We know
books

ALKA JOSHI

PARFUMIERA

din

PARIS

Traducere din limba engleză și note de

ADRIANA VOICU

NEMIRA

PROLOG

— Imaginează-ți că alergi pe un câmp plin de tufe de lavandă împreună cu prietenii tăi. Că te joci De-a v-ați ascunselea printre rânduri de iasomie cățăraătoare.

Zicând acestea, Antoine a închis ochii.

— Prietenul tău te gădilă pe la nas cu un fir de iarbă și, doar mirosindu-l, știi că e de la ferma de la poalele dealului, nu de la cea de pe culme. Imaginează-ți că rupi o roșie coaptă de pe vrej, din grădina mamei tale, doar ca să-i inhalezi mireasma înțepătoare. Asta însemna să copilărești în Grasse, a adăugat el oftând.

Nu era nevoie să-mi imaginez. În satul meu, mirosul delicat al florilor de henna mă întâmpina în drum spre malul râului, unde spălam rufe. Îmi lăsa gura apă de la parfumul de pepene copt al fructelor de mango cu care se ospăta Prem, în vreme ce boii lui măcinau grâu și porumb, prefăcându-le în făină. Și cu o clipă înainte să-i ofer zeului Ganesh cea mai de preț avuție a mea, pictura pe frunză de *peepal* făcută de Munchi-ji, înfățișându-i pe Radha și pe Krishna, am tras adânc în piept mireasma de tămâie din lemn de santal, împreunându-mi mâinile ca să mă rog pentru noroc.

Amintirile mele, ca și cele ale lui Antoine, erau pline de parfum. La fel și secretele mele.

Odinioară, europenii dădeau la schimb aur pentru cuișoarele cultivate în sudul Indiei, care, presărate pe podelele caselor, absorbeau mirosul de picioare.

Paris

2 septembrie 1974

Ridic receptorul de la primul apel, știu că ea e la telefon. Întotdeauna sună de ziua lui. Nu ca să-mi amintească de ziua în care a venit pe această lume, ci ca să-mi semnaleze că nu sunt singura care ține minte.

— Jiji?

Vorbesc încet. Nu vreau să-i trezesc pe Pierre și pe fete.

— *Kaisa ho, choti behen?* spune sora mea.

Aud zâmbetul din vocea ei și îi răspund cu al meu. E minunat s-o ascult pe Lakshmi vorbindu-mi blând în hindi de aici, din apartamentul meu din Paris, la peste 6.000 de kilometri distanță. Mereu îi spuneam *Jiji* – soră mai mare –, dar ea nu mi se adresase dintotdeauna cu *choti behen*. Malik a fost cel care mi-a zis „surioară” când l-am întâlnit pentru prima dată în Jaipur, în urmă cu optsprezece ani, și nici măcar nu era rudă de sânge cu Jiji și cu mine. Nu era decât ucenicul ei. Sora mea a început să-mi spună *choti behen* mai târziu, după ce totul s-a dat peste cap în Jaipur, obligându-ne să ne facem un nou cămin în Shimla.

Astăzi, sora mea o să vorbească despre orice, mai puțin despre motivul pentru care sună. E singura modalitate pe care a găsit-o ca să se asigure că mă dau jos din pat astăzi, ca să mă împiedice să

mă afund în întuneric în fiecare an pe 2 septembrie, ziua în care s-a născut fiul meu, Niki.

A instaurat această tradiție în primul an în care m-am despărțit de el, în 1957. Aveam doar paisprezece ani. Jiji a venit la mine la internat cu mâncare la pachet, după ce a aranjat ca directoarea să mă învoiască de la cursuri. Ne mutaserăm recent din Jaipur la Shimla și încă nu mă obișnuisem cu noua noastră casă. Cred că Malik a fost singurul dintre noi care s-a adaptat cu ușurință la temperaturile mai coborâte și la aerul mai rarefiat din munții Himalaya, dar îl vedeam mai puțin acum că era ocupat cu activități la școală, la Bishop Cotton.

Eram la ora de istorie când Jiji a apărut la ușă și m-a chemat cu un zâmbet. Când am ieșit din clasă, a spus:

— E o zi tare frumoasă, Radha. Facem o drumeție pe munte?

M-am uitat în jos la jacheta și fusta mea de lână, la pantofii rigizi de lac și m-am întrebat ce o apucase. Ea a râs și mi-a spus că pot să mă schimb în hainele pe care le purtam în zilele când ieșeam în natură, programate în fiecare lună de profesorul nostru de sport. Mă trezisem cu o greutate în piept în dimineața aceea și am vrut să spun nu, dar văzându-i entuziasmul mi-am zis că nu o pot refuza. Gătise mâncărurile mele preferate pentru picnic. *Makki ki roti* scaldat în *ghee*. *Palak paneer*, atât de cremos încât întotdeauna era musai să mai mănânc o porție. *Korma* de legume. Și *chole*, un curry de năut cu mult coriandru proaspăt.

În acea zi am urcat pe muntele Jakhu. I-am povestit că uram matematica, dar o iubeam pe bătrâna mea profesoară, care era o scumpă. I-am povestit cum fluiera în somn colega mea de cameră, Mathilde. Jiji mi-a povestit că Madho Singh, papagalul vorbitor al lui Malik, începea să învețe cuvinte în punjabi. Începuse să-l ducă la Clinica Comunitară, ca să-i distreze pe pacienții care așteptau să fie consultați de ea și de doctorul Jay.

— Oamenii de la munte l-au învățat cuvintele pe care le folosesc ei ca să mâne oile, iar acum el le folosește pentru a-i aduna pe pacienți în sala de așteptare!

A râs și m-a făcut să-mi simt inima mai ușoară. Întotdeauna mi-a plăcut râsul ei; este precum clopoței din temple, din care sună credincioșii pentru a primi binecuvântări de la Bhagwan.

Când am ajuns în vârf, la templul de la capătul drumului, ne-am oprit să mâncăm și ne-am uitat la maimuțele care se zbenguiau în copaci. De la numai câțiva metri depărtare, niște macaci mai îndrăzneți stăteau cu ochii pe prânzul nostru. Am început să-i povestesc despre repetițiile la piesa de Shakespeare pe care le făceam după ore, dar m-am oprit brusc, amintindu-mi de piesele pe care Ravi și cu mine le repetam împreună, preludiul amorului nostru. Văzând că am incremenit, și-a dat seama că e timpul să îndrepte conversația spre un teren mai puțin periculos, așa că a trecut ușor la numeroasele partide de table pe care le câștiga în fața doctorului Jay.

— Îl las pe Jay să creadă că o să câștige până când își dă seama de contrariu, a zâmbit ea ștregărește.

Îmi plăcea de doctorul Kumar (doctorul Jay, cum îi spuneam eu și Malik), medicul care a avut grijă de mine când eram însărcinată cu Niki – aici, în Shimla. Am fost prima care a observat că o sorbea din ochi, dar Lakshmi refuza să creadă; după ea, erau doar buni prieteni. Și iată că el și sora mea sunt căsătoriți deja de zece ani! Era bărbatul care îi trebuia – mai mult decât fusese primul ei soț. El a învățat-o să călărească. La început, îi era frică să se știe acolo, sus (eu, una, cred că o speria ideea că nu e stăpână pe situație), dar acum nu-și poate imagina viața fără căluțul ei preferat, Chandra. Sunt atât de cufundată în amintirea aromei pătrunzătoare a pinilor din Shimla, a fânului proaspăt de care se bucură Chandra, a efluviilor de antiseptic și de aftershave cu miros de limetă din haina doctorului Jay, încât nu aud ce mă întrebă Lakshmi. Repetă întrebarea. Sora mea poate da dovadă de o răbdare infinită – a fost nevoită să și-o exerseze destul de des în vremea când petrecea ore întregi cu acele doamne din înalta societate din Jaipur, ale căror trupuri le picta cu pastă de henna.

Mă uit la ceasul de pe peretele din salon.

— Într-o oră le scol pe fete și le fac micul-dejun.

Mă îndrept spre ferestrele balconului ca să trag draperiile. Azi e înnorat, dar puțin mai cald decât ieri. Jos, o motoretă se strecoară printre mașinile parcate pe strada noastră. Un domn mai în vârstă, cu cheile zângănind în palmă, își descuie prăvălia aflată la câțiva metri de intrarea în blocul nostru.

— S-ar putea să merg pe jos cu ele o bucată de drum până la metrou.

— Nu le duce bona la școală?

Întorcându-mă de la fereastră, îi explic lui Jiji că a trebuit să renunțăm la bonă cam pe neprevăzute și că mi-a revenit mie sarcina de a duce fetele la Școala Internațională.

— Dar ce s-a întâmplat?

Bine că Jiji nu are cum să vadă cum mi se urcă sângele în obraji. Îmi e jenă să mărturisesc că Shanti, fiica mea de nouă ani, și-a lovit bona peste mână, iar Yasmin a făcut ceea ce ar fi făcut cu un copil al ei acasă, în Algeria: a palmuit-o pe Shanti. Chiar și acum când povestesc simt niște ghimpi de vinovăție întepându-mi pielea delicată de mai jos de buric. Ce fel de mamă crește un copil care îi lovește pe ceilalți? Nu am învățat-o ce e bine și ce e rău? Nu e cumva din cauză că o neglijez, preferând să mă refugiez în muncă mai degrabă decât să mă ocup de educația unei fiice care ridică probleme cărora nu sunt sigură că le pot face față? Nu asta a insinuat Pierre? Aproape că îl aud spunând: „Așa se întâmplă când o mamă pune munca înaintea familiei“. Îmi duc o mână la frunte. Of, de ce a concediat-o pe Yasmin înainte să discute cu mine? Nici n-am apucat să înțeleg ce s-a întâmplat, iar acum soțul meu se așteaptă să găsesc pe cineva în locul ei. De ce sunt eu cea care trebuie să găsească soluția la o problemă pe care nu eu am provocat-o?

Sora mea mă întreabă cum merg lucrurile la muncă. Aici sunt pe un teren mai sigur. Stânjeneala mea lasă loc entuziasmului.

— Lucrez la o formulă pentru Delphine, despre care crede că va fi parfumul preferat al sezonului viitor. Sunt în runda a treia a iterației. Felul în care știe cum să reducă doza unui ingredient și să adauge doar o picătură din altul pentru a crea un parfum de succes este remarcabil, Jiji.

Aș putea să vorbesc la nesfârșit despre parfumuri. Când amestec o formulă, trec uneori ceasuri întregi până să mă opresc și să privesc în jur, să-mi relaxez gâtul sau să ies din laborator pentru un pahar cu apă și o discuție cu Celeste, secretara lui Delphine. Celeste este cea care, de multe ori, îmi aduce aminte că e timpul să iau fetele de la școală atunci când nu avem bonă. Iar când am pe cineva care să aibă grijă de fete, Celeste întreabă în treacăt ce pregătesc pentru cină, amintindu-mi astfel că trebuie să mă opresc din muncă și să ajung acasă la timp ca să le dau să mănânce. În zilele în care gătește Pierre, sunt mai mult decât bucuroasă să stau o oră în plus înainte de a-mi

termina munca pe ziua respectivă. E o atmosferă calmă în laborator. Și e liniște. Iar aromele – miere și cuișoare, și vetiver, și iasomie, și cedru, și smirnă, și gardenie, și mosc – sunt o companie cât se poate de reconfortantă. Nu-mi cer nimic altceva decât libertatea de a învălui o altă lume cu esența lor. Sora mea înțelege. Mi-a spus odată că, atunci când lăsa să alunece condeiul din trestie înmuiat în pastă de henna peste palma, coapsa sau pânțele unei cliente pentru a desena o smochină turcească sau o frunză de *boteh* sau un bebeluș adormit, totul dispărea – timp, responsabilități, griji.

Se apropie ziua de naștere a fiicei mele Asha. Împlinește șapte ani, dar știu că Jiji n-o să aducă vorba despre asta. Astăzi, sora mea se va abține de la orice referire la zile de naștere, bebeluși sau femei gravide, pentru că știe că aceste subiecte îmi vor răscoli amintirile dureroase. Lakshmi știe cât de mult m-am străduit să uit de existența primului meu născut, copilul de care a trebuit să mă despart, dându-l spre adopție. Abia terminasem clasa a opta, când Jiji m-a lămurit de ce îmi erau sensibili sânii și aveam o vagă senzație de greață. Am vrut să-i împărtășesc vestea cea bună lui Ravi: urma să avem un copil! Eram atât de sigură că se va căsători cu mine când va afla că va fi tată. Dar până să apuc să-i spun, părinții lui l-au trimis peste noapte în Anglia, să-și termine acolo liceul. De atunci nu am mai dat ochii cu el. Știa oare că avem un fiu împreună? Sau că pe copilul nostru îl cheamă Nikhil?

Îmi doream nespuse de mult să păstrez copilul, dar Jiji a zis că trebuie să termin școala. Eram prea tânără să fiu mamă la treisprezece ani. Ce ușurare a fost când cei mai apropiați prieteni ai surorii mele, Kanta și Manu, au acceptat să-l crească pe micuț ca pe copilul lor și apoi s-au oferit să mă păstreze și pe mine ca *ayah*, dacă a lui. Aveau mijloacele financiare, dorința și o cameră de copil goală. Puteam să stau cu Niki toată ziua, să-l legăn, să-i cânt să adoarmă, să-i sărut degețelele de la picioare, mici cât bobul de piper, să mă prefac că e numai al meu. Mi-a luat doar patru luni să-mi dau seama că făceam mai mult rău decât bine, rănindu-i pe Kanta și Manu din dorința ca Niki să mă iubească doar pe mine.

La început, după despărțirea de fiul meu, mă gândeam la el ceas de ceas, zi de zi. Bucla mereu rebelă de pe o parte a capului. Buricul ieșit în afară. Nerăbdarea cu care degețelele lui grăsunе apucau

biberonul, cu care nu trebuia să-l obișnuiesc. Întrucât își pierduse propriul copil, Kanta era fericită să-l hrănească pe Niki la sân. Și asta mă făcea să mă simt geloasă și furioasă. De ce să-i dea ea să sugă copilului meu și să pretindă că e al ei? Știam că e mai bine ca el s-o accepte ca pe noua lui mamă, dar o uram pentru asta.

Știam că, atâta vreme cât voi rămâne în casa Kantei, îl voi împiedica pe Niki s-o iubească pe femeia care voia să-l crească și era capabilă să aibă grijă de el multă vreme de acum înainte. Lakshmi și-a dat și ea seama. Dar m-a lăsat pe mine să iau decizia. Așa că am făcut singura alegere posibilă. L-am părăsit. Și m-am străduit din răputeri să mă prefac că n-a existat niciodată. Dacă mă puteam convinge pe mine însămi că orele pe care le petrecusem cu Ravi Singh repetând din Shakespeare – încolăcindu-ne trupurile unul în jurul celuilalt ca Othello și Desdemona, devorându-ne unul pe celălalt până la epuizare – fuseseră un vis, cu siguranță mă puteam convinge că tot un vis fusese și copilul nostru.

Și a funcționat. În fiecare zi, cu excepția datei de 2 septembrie. De când am plecat din Jaipur, Kanta îmi tot trimite plicuri atât de groase, încât știu ce conțin fără să le deschid: fotografiile cu Niki bebeluș, apoi făcând primii pași, iar mai târziu devenit băiețel. Le trimit înapoi pe toate, nedeschise, și mă simt în siguranță știind că trecutul nu mă poate atinge, nu îmi poate frânge din nou inima și nici nu mi-o poate răni.

Ultima dată când am văzut-o pe Jiji în Shimla, mi-a arătat un plic asemănător adresat ei. Am recunoscut hârtia albastră, scrisul elegant al Kantei – litere precum g și y cu bucle grațioase – și am refuzat clătinând din cap. „Când vei fi pregătită, ne vom putea uita împreună la fotografiile”, a spus Jiji.

Dar știam că asta nu se va întâmpla niciodată.

Astăzi am să petrec cea de-a șaptesprezecea aniversare a lui Niki învăluită într-o păclă, ca întotdeauna. Știu că mâine va fi mai bine. Mâine voi putea să fac ce nu am putut azi. Voi pune sub lacăt amintirea primului meu născut, închizând-o la fel de bine ca pe un sufertaș de metal în care pun mâncarea pentru prânz, asigurându-mă că din el n-o să curgă nicio picătură de *masala dal*.

Ingredient prezent în aproape toate parfumurile occidentale, uleiul extras din rădăcinile ierbii de vetiver are o aromă de lemn, de fum și de pământ – perfect pentru parfumurile bărbătești.

Paris

Octombrie 1974

Flutur blotterul pe sub nas, inhalând. Am amestecat formula de trei ori, dar știu că ceva nu este în regulă. Parcurg din nou brieful de creație. Clientul a cerut un parfum cu note de pământ, dar răcoros și ușor, ca stratul mijlociu de frunze moarte al unei păduri, nu litiera umedă de dedesubt. În eșantionul pe care l-am amestecat acum opt ore persistă mirosul înțepător al lemnului intrat în descompunere. Delphine nu va fi prea încântată.

Mă uit la ceasul de perete de la celălalt capăt al laboratorului de parfumuri. 13:50. Delphine va fi aici la 14:00. E mereu punctuală. Este singurul maestru parfumier al Casei Yves care insistă să-și viziteze asistenții în laboratorul de parfumuri pentru a vedea ce amestecuri au obținut; ceilalți doi maeștri parfumieri le cer asistenților să aducă eșantioane la ei în birou. În micul nostru laborator, se împletesc peste trei mii de arome, alcătuind un parfum propriu, și cred că asta e ceea ce-i place. De fiecare dată când intră în laborator, o văd închizând ochii preț de câteva clipe. Îmi închipui că se supune unui test, încercând să identifice cât mai multe mirosuri distincte înainte să se

apropie de unul dintre noi. După cinci ani de muncă în laborator, gama largă de mirosuri nu mai e pentru mine altceva decât un zgomot de fond. Mă concentrez doar asupra formulei pe care o amestec în acel moment.

Chiar vizavi de mine, Michel organizează tăvița cu mostre de parfumuri pe care le-a amestecat pentru un alt proiect al lui Delphine. Spațiul lui de lucru arată impecabil; ai zice că e mereu pregătit pentru inspecție. Are patruzeci și ceva de ani, e cu vreo zece ani mai în vârstă ca mine și e cel mai vechi asistent de laborator. Delphine se va opri lângă el mai întâi. Sarcina principală a lui Michel este să dezvolte aromele deja aprobate de clienți, creând apă de parfum, apă de toaletă, apă de colonie și *eau fraîche*¹.

Ferdie, al cărui nume este de fapt Ferdinand, lucrează în dreapta mea. Zona lui de lucru este ticsită și dezordonată, ceea ce am văzut că observă și Delphine, fără să comenteze însă. Prin peretele de sticlă care separă laboratorul nostru de recepție, îl văd povestindu-i ceva secretarei lui Delphine; Ferdie e un povestitor excelent. Celeste începe să râdă chiar înainte să termine. Telefonul ei începe să sune, iar ea îl alungă, încă chicotind.

Spațiul de lucru al fiecăruia dintre noi arată ca o orgă de biserică. În fața noastră sunt flacoane cu esențe dispuse în semicerc pe trei niveluri – aproape trei sute la număr – lăsând loc pe masă doar pentru un cântar minuscul, o tavă cu pipete, un borcan cu blottere – fiecare de lățimea unui creion – și un caiet pe care să ne notăm încercările. Mi-am organizat orga de parfum pe familii de arome. Pe primul rând sunt aromele florale pudrate, narcotice – floare de portocal, trandafir de Damasc, lavandă, mărgăritar. Următorul nivel de flacoane conține arome de fructe dulci și suculente precum lămâie, bergamotă, mango. Există și un grup de buchete verzi aspre – printre care rozmarin și ace de pin – și, desigur, familia de arome gurmănde, profunde și persistente, precum ciocolata, vanilia și cuișoarele. Esențele lemnoase și telurice ocupă rândul de sus: vetiver, lemn de santal, lemn de palisanderu și de cedru, printre altele.

¹ Cea mai subtilă formă de parfum, cu o concentrație de 1-3% ulei de parfum; este mai răcoroasă decât apa de colonie și mai accesibilă ca preț (n. red.).

În laborator, fiecăruia dintre noi i se atribuie briefuri de proiect. Brieful descrie ceea ce clientul – fie un brand important de parfumuri, fie un designer vestimentar sau o companie de produse cosmetice – dorește să creeze. Pentru fiecare proiect, Delphine, maestrul parfumiер al laboratorului nostru, elaborează mai multe formule potențiale pe baza cunoștințelor sale despre mii de arome. Poate folosi în creațiile ei nenumărate ingrediente, zece sau cincizeci. Este treaba noastră ca asistenți de laborator să-i amestecăm formulele, folosind o pipetă pentru a măsura cu precizie fiecare ingredient pe cântar, combinându-l apoi cu o cantitate mică de alcool. Dacă ingredientul este în stare solidă, cum ar fi spermanțetul, cu aspectul lui de ceară și miros de mosc (și care, în mod surprinzător, este un produs secundar al digestiei cașaloților!) sau o rășină cu acorduri misterioase și îmbălsămate, ca tămâia sau smirna, trebuie mai întâi s-o măcinăm sau s-o presăm până când devine o pulbere fină înainte de a o adăuga la amestec. Dacă un ulei esențial, precum cel de trandafir sau fenicul, este păstrat în frigider pentru a-i menține calitățile, trebuie să îl aducem la temperatura camerei înainte de a-l folosi. Odată ce am amestecat formula lui Delphine, înmuiem blotterele de mărimea unui creion în eșantionul nostru și le adulmecăm pentru a ne asigura că am creat ceea ce ne-a indicat ea. Acest lucru necesită experiență și timp și o capacitate înnăscută de a distinge arome. Mie mi-a luat cinci ani și încă mai am de învățat.

Citesc pentru a zecea oară formula la care am lucrat, să văd dacă am omis ceva. Poate că preferința șefei mele pentru aromele lemnoase a determinat-o să prescrie o densitate mai mare de vetiver decât are nevoie parfumul? Îmi mai verific o dată cântarul pentru a mă asigura că este calibrat corect. Chiar și cea mai mică diferență în măsurarea unui ingredient brut ar putea schimba parfumul. Îmi mușc buza de jos. Ar trebui să livrez întocmai formula creată de Delphine? Sau să experimentez cu o formulă ușor diferită, care ar putea satisface așteptările clientului? Nu am pus niciodată la îndoială formulele lui Delphine și, în calitate de asistent de laborator cu cea mai mică experiență, nu am dreptul s-o fac nici acum.

Arunc o privire spre Michel, șeful laboratorului nostru. Când Yves du Bois a ademenit-o pe Delphine să plece de la o altă casă de parfumuri din Paris pentru care lucra, i-a promis un laborator doar al ei,

cu propriii asistenți: Michel, pe care l-a adus cu ea de la fostul loc de muncă, și Ferdie, care se întâmplă să fie nepotul lui Yves.

Michel e licențiat în chimie. Lucrează cu Delphine de nouă ani. În cei cinci ani de când lucrez eu aici a păstrat distanța, vorbindu-mi doar când e nevoie. Abia dacă mă privește în ochi când mi se adresează. M-am întrebat de multe ori dacă nu cumva îmi poartă rânchiună. Nu terminasem decât un an de chimie înainte ca Delphine să mă angajeze, pregătindu-mă ca asistent de laborator debutant. Am treizeci și doi de ani și sunt indiancă, nu de naționalitate franceză, ca ceilalți angajați ai companiei. Cei mai mulți nu au fost niciodată în India, nici nu și-au exprimat vreo dorință de a merge. Sunt o anomalie pentru ei, o figură insolită, și nu neapărat în sens pozitiv.

Ferdie e cu câțiva ani mai tânăr decât mine. Și el e licențiat în chimie, dar mă îndoiesc că este visul lui să devină maestru parfumier. Nu lucrează peste program și își ia toate zilele de concediu medical care îi sunt permise, dar contrastează bine cu seriozitatea lui Michel. Ferdie e întotdeauna binedispus. A părut încântat că m-am alăturat echipei din laboratorul lor. Michel nu râde la glumele lui. Eu da. Lui Ferdie îi place mult să cânte, să fluiere și să danseze. Când are emoții (lucru care se întâmplă de fiecare dată când Delphine are program de vizită în laborator), fluierează una dintre melodiile disco de care e foarte pasionat. Astăzi fluierează „Lady Marmalade” și întreabă esențele pe care le amestecă: „*Voulez-vous coucher avec moi ce soir?*”¹

Michel își drege glasul și îi amintește lui Ferdie că laboratorul nu e locul potrivit pentru frivolități. Aruncându-i o privire vinovată, Ferdie șoptește: „*Désolé!*”, apoi îmi surprinde privirea de la celălalt capăt al încăperii; zâmbește și îmi face cu ochiul. Îi zâmbesc și eu. E un tip inofensiv. Uneori, când luăm prânzul împreună, îmi arată ultimele lui mișcări de dans și îmi povestește despre cel mai recent *crush* al său. Săptămâna trecută a fost Sergio. Cu o săptămână înainte fusese Miguel.

— Radha!

Tresar, mai-mai să răstorn sticla deschisă cu ulei de vetiver, care costă mai mult decât câștig eu într-o săptămână. Mă întorc și o văd

¹ Refrenul celebru al melodiei „Lady Marmalade”: „Vreți să vă culcați cu mine în seara asta?”, în lb. franceză, în original (n. red.).